

élenk a Moulen Rouge hangulatát. Végigtapsoltuk a táncművészek produkcióját. Minden korosztály előtt osztatlan sikert arattak. Ezután a hangulat felforrósodott, és hajnalig tartott a jókedv. Boldogító érzés volt látni: a 6 évestől a 78 évesig helye volt mindenkinek a táncparketten. Ugye, hogy szeretnek és tudnak az emberek táncolni, a mozgással ki tudják fejezni egyéniségüket, és önfelédten a zene ritmusára élnék! Sikert aratott a Végh Edit és Dani Béla vezette játékos vetélkedő. A

totó kérdései tudományos felkészültséget igényeltek, biztos nem volt telitalálat.

A büfében talpalt Feketéné Éva, Tokainé Eszti, Árgyelánné Emike és Hegyiné Marika, a többiek is segítettek. A mi áraink kedvezőek, legközelebb a cipekedést meg lehet takarítani.

Éjfélkor Barabás Ferenc polgármester úr jelenlétében énekeltük a Himnuszt, s ő elindult köszönteni a résztvevőket. A Fehér Málva virslivel

vendégelte meg a mulatókat. Ezután jött a vonatozás, a körcsárdás, az egyéni bemutatók sora. Közben kétszer is húztunk tombolát. Tisztelettel köszönjük a tombolatárgyakat és a tombolajegy vásárlást, ez nagyban hozzájárult költségeink fedezéséhez. Jó hangulatban búcsúztattuk a 2007-es évet és köszöntöttük 2008-at.

**Boldog Új Esztendőt Kívánunk
városunk minden lakójának!**

Jávor Jánosné

A HALLHATATLAN FŐNIX VÁROSA

A múlt év december 15-én Debrecenbe kirándultunk. A Hajdú-Bihar Megyei Önkormányzat – polgármesterünk segítségével – támogatást nyújtott nekünk. Már rövid volt az idő az elszámolásig, ezért választottuk megyeszékhelyünket úti célul. Havas, szeles időt jelzett a meteorológia, egy debreceni sétára nem ideális lehetőség. Mi azért 7 órára összegyűltünk az állomáson. Havazott Püspökladányban és fél órát késett a vonat. A kezdet már nem kedvező. Olyan hideg fogadott bennünket Debrecenben, hogy belezsibbadt a fülem. Mi azért talpaltunk és közben humorizáltunk. A Református Nagykollégiumban kezdtük a programot. Tokai Vincéné előzetes megbeszélése nyomán idegenvezető várt minket. Az iskolamúzeum felfrissítette bennünk a régi iskola tárgyait, már énekeltem is magamban:

Tinta, penna, kalamáris,

Írni tanul a babám is.

Azt írja a kapufára,

Hogy egyedül én leszek a szíve párja.

A világhírű kollégium oktatási szerkesztését is láthattuk, ahogy azt Móricz Légy jó mindhalál! c. regényéből is ismerhetjük. A tudósprofesszorok csak az öregdiákokat tanították, a kisebbeket pedig ők okították. Szép, jellegzetes egyenruhájuk státuszukat jelölte. A következő tárlat az egyháztörténeti kiállítás volt. A reformáció történetét, jeles eseményeit ismerhetjük meg. Ezután a Nagykönyvtárba mentünk. Felújított, konzervált hatalmas könyvek, latin nyelvű ókori,

felbecsülhetetlen értékű, írásos emlékek a tárlókban. Olyan jó volt olvasni a címeket, amelyeket latin órán tanultunk! 1538 óta működik ez az iskola, az emeleti falfreskókon a jeles események nyomon követhetők. Hazánk legnagyobb könyvtárában volt szerencsénk igen érdekes tájékoztatót hallgatni Szabó Zsuzsanna idegenvezetőtől, aki ismereteiben és stílusában sziporkázó teljesítményt nyújtott. Versekkal illusztrálta mondanóját. Köszönjük!

Az Oratóriumban fejeztük be sétánkat. Idegenvezetőnk összefoglalta, amit tudunk illik a városról. Debrecen városa nem csak megyeszékhely, hanem nemzetünk történetében kétszer volt hazánk fővárosa. 1849. április 14-én mondta ki a Kossuth Kormány a Habsburg-ház trónfosztását, majd 1945 márciusában a földbirtok feloszlataásáról döntött az Ideiglenes Kormány. Debrecen a magyar szabadság őrvárosa, a díszországgyűlések városa is. Szerintem méltón őrzik az utódok a történelmi értékeket. A patinás falak között töltött órák feltöltődést jelentettek számunkra. Feketéné Éva megjegyzték – elvittél már minket Romániába, meg Visegrádra Magdi néni, és itt meg még nem jártunk! – nagyon igaz, megszívlelendő intelem. Menjünk a Nagytemplomba! A Fűvészkerten keresztül vezet utunk. Álljunk meg a Gályarabok emlékművénel! II. János Pál pápa is elhelyezte a megemlékezés virágait és a templomban bocsánatot kért a refor-

mátusoktól, amiért a katolikusok elhurcolták a református lelkészeket hitük miatt.

Szabó Magdára is emlékeztünk, amikor elolvastuk az emlékművön egyik Jablonczay ősnék nevét. Megilletődve ültünk be a történelmi padosorokba. Megtudtuk, hogy monumentális méretei miatt kapta a Nagytemplom nevet az épület. Pécsi Mihály legnagyobb műremekében 3000 fő vehet részt a rendezvényen. Kossuth karosszékét látván a Kossuth emlékműsor jutott eszembe, amivel oly nagy sikert arattunk megszerte. Megállunk a Magyar Függetlenségi Nyilatkozat előtt, az ünneplés országgyűlésre emlékeztünk. A Rákóczi harangot is fel kell keressük! Nem kis malíciával közli a fiatalember, hogy 285 lépcső vár ránk. Itt mindenkinek van valami baja, de összenéztünk, induljunk! – ez volt a tekintetekben. No, a lépésszámláló rohan előre, ahogy kapaszkodunk felfele. – Ne siessetek már úgy elől! Mégiscsak egy idős, öregasszony erőlködik itt! – szólaltam meg. Nagyon szép a kilátás, megsimogatjuk, a harangot, csak meg ne szólaljon, mert ijedtünkben leesünk innen. Remegő térdekkel, lihegve, 63 éves átlagéletkorunkkal csak lejutottunk Most már aztán megérdemeljük az ebédet! El is költjük és irány az állomás.

Kevesen voltunk, de nagyon jól éreztük magunkat. Köszönjük a lehetőséget erre a téli túrára!

Jávor Jánosné